

Medlemmer af Folketinget Torben Hansen (S), Svend Auken (S), Inger Bierbaum (S), Carsten Hansen (S), Pernille Blach Hansen (S), Helge Mortensen (S), Frode Sørensen (S) og Nicolai Wammen (S) har meddelt mig, at de ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om opretholdelse af Vandfonden.
(Beslutningsforslag nr. B 61).

Medlemmer af Folketinget Keld Albrechtsen (EL) og Pernille Rosenkrantz-Theil (EL) har meddelt mig, at de ønsker at stille følgende forespørgsel til miljøministeren:

»Hvad kan ministeren oplyse om den forventede udvikling i mængderne af sprøjtemiddelrester i grundvandet og det forventede antal lukninger af vandboringer på grund af forurening samt om regeringens initiativer til at sikre rent og urensset drikkevand i fremtiden?«
(Forespørgsel nr. F 18).

Den første sag på dagsordenen var:

1) Anden (sidste) behandling af beslutningsforslag nr. B 43:

Forslag til folketingsbeslutning om opfordring til at trække aktstykke nr. 86 om Institut for Miljøvurdering tilbage fra Finansudvalget.

Af Jørn Jespersen (SF), Pernille Blach Hansen (S), Elsebeth Gerner Nielsen (RV), Keld Albrechtsen (EL) og Ole M. Nielsen (KRF).
(Fremsat 8/1 2002. Første behandling 10/1 02. Betænkning 22/1 02).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Forslaget sattes til forhandling.

Pernille Blach Hansen (S):

Desværre har denne sag fået en mystisk og dybt kritisk behandling i Folketinget. Det skyldes, at regeringen har valgt det.

Sagen om et eventuelt Institut for Miljøvurdering skal nu hastes igennem Folketinget uden nogen saglig grund overhovedet. Regeringen har ikke ønsket at lave nogen høring. Man har

ikke villet indhente svar fra nogen overhovedet, der beskæftiger sig med området til daglig.

Da regeringen ikke har villet lave en høring, er fem partier i Folketinget gået sammen om at spørge de relevante parter. Det har vi fået nogle meget substantielle, gode besvarelser ud af. Der er kommet høringssvar, som rejser kritik af den måde, ministeren har fremsat forslaget på.

Desværre har ministeren ikke vist nogen lydhørhed overhovedet. Det er under al kritik, og havde der været tale om en lov her, ville jeg ikke have været betænkelig ved at bruge ordet lov-sjusk.

Fra DTU, fra Aalborg Universitet med flere rejses der kritik af det hastværk, ministeren her udviser. Aalborg Universitet mener heller ikke, at der her er tale om et institut, der er uafhængigt af ministeren. Vi har en bestyrelsesformand, der skal udpeges af ministeren, før bestyrelsen er nedsat, og vi har en direktør, der skal ansættes, før bestyrelsen er nedsat.

Samtidig åbnes der mulighed for, at bestyrelsens beslutninger kan inddrages for ministeren. Kort sagt: Det er ikke et uafhængigt institut. Instituttets indhold er også uklart. Det påpeger eksempelvis forskere fra DTU, Syddansk Universitet og Det Økologiske Råd.

Det har under udvalgsbehandlingen og i Folketingssalen og gennem spørgsmål til ministeren været fuldstændig umuligt at få opklaret, hvad instituttet reelt skal arbejde med, og hvilken tilgang man vil anvende, når det drejer sig om miljøøkonomi.

Kl. 10.05

I Socialdemokratiet er vi også interesserede i flere miljøøkonomiske analyser og vurderinger af miljøpolitikken. Men vi vil gerne diskutere det i bred forstand, så det ikke bliver snævert og alene relaterer sig til økonomi. Vi har tilbudt ministeren at diskutere det, se på procedurerne, se på måden, man har nedsat instituttet på, for at sikre, at det blev gjort på en ordentlig, saglig, velgennearbejdet måde.

Det har ministeren desværre ikke ønsket. Det beklager vi dybt, og vi synes, det er ærgerligt, at vi ikke kan få en ordentlig og saglig behandling af ting, der er af stor vigtighed, også for den måde vi laver tingene på i fremtiden.

Siden vi afgav betænkning i Miljøudvalget i tirsdags, er der kommet flere høringssvar til udvalget, som har relevante og ekstra supplerende bemærkninger. Vi har endnu ikke fået svar fra ministeren om de høringssvar, vi har sendt over, og derfor vil jeg gerne bede om, at sagen nu hen-

vises til Miljøudvalget til fornyet udvalgsbehandling.

Formanden:

Der er nu fremsat forslag om, at forhandlingen afbrydes og sagen henvises til fornyet behandling i udvalget. Det betyder, at jeg skal give mulighed for debat særskilt om det forslag, og det foregår efter reglerne om korte bemærkninger.

(Kort bemærkning).

Eyvind Vesselbo (V):

Jeg kan ganske kort sige, at det forslag kan vi ikke støtte. Vi ønsker, at sagen bliver behandlet her og nu.

(Kort bemærkning).

Pernille Blach Hansen (S):

Endnu en gang ser vi tydeligt, at der overhovedet ikke ønskes nogen debat om indholdet i det, regeringen her foreslår. Vi får ikke engang en begrundelse fra Venstres side for, hvorfor det ikke er nødvendigt med en yderligere udvalgsbehandling.

Jeg har klart begrundet, at vi ønsker en saglig, god udvalgsbehandling, fordi der er indkommet nogle ekstra høringssvar, vi gerne vil have ministerens vurdering af. De indeholder nogle supplerende bemærkninger, som ikke har været med i den eksisterende udvalgsbehandling.

Derfor vil jeg gerne bede om, at vi får det tilbage i Miljøudvalget, og hvis Venstre og andre partier er af den opfattelse, at det er unødvendigt, vil jeg gerne bede om en ordentlig begrundelse herfor.

(Kort bemærkning).

Jørn Jespersen (SF):

Vi har her at gøre med et forslag om at etablere et såkaldt Institut for Miljøvurdering, men det har været fuldstændig umuligt under udvalgsbehandlingen at finde ud af, hvad det pågældende institut skal bestille af den simple grund, at der ikke er udarbejdet så meget som et kommissorium for instituttet.

Der foreligger ingen beskrivelse af, hvad et institut, som miljøministeren har ansøgt Folketingets Finansudvalg om at få bevilget 10 mio. kr. til, skal bestille. Det er ganske usædvanligt.

Man har ikke villet sende forslaget i høring på normal vis. Man har ikke villet overholde de normale frister for sagens behandling. Men der er dog én ting, som er glædelig i forløbet, og det er, at miljøministeren under et samråd i går har

tilkendegivet, at han ønsker at svare på de høringssvar, som vi andre har foranlediget indsendt.

Men der er bare ikke svaret på dem på nuværende tidspunkt. Det vil sige, at regeringspartiet Venstre ønsker at afslutte en sag med en endelig anden behandling, inden der er kommet de svar på nogle høringssindlæg, som miljøministeren har givet tilsagn om at besvare.

Det er ganske usædvanligt, at man ikke engang vil leve op til sine egne tilsagn, og derfor appellerer jeg til, at man i det mindste har den anstændighed at følge os i anmodningen om at få en fornyet udvalgsbehandling.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg må indrømme, at det er med nogen forbløffelse, man skal høre repræsentanten for et stort regeringsparti i ramme alvor stå her på talerstolen og vende sig imod et ønske om at få en sag sendt til fornyet behandling i udvalget, selv om der stadig er spørgsmål, som ikke er afklaret.

Så vidt jeg kan bedømme, er det en helt ny parlamentarisk praksis, Venstre ønsker at indføre. En praksis, der går ud på, at man bare bruger sin magt og sit flertal til at tromle sager igenem, som ikke er afklaret endnu under udvalgsbehandlingen.

Jeg kan ikke umiddelbart komme på noget fortillfælde, hvor man med simpel magtanvendelse standser behandlingen af en sag, før den er gjort færdig, uden at der er nogen som helst begrundelse i form af hastende karakter eller noget som helst. Jeg kan ikke komme på det, jeg tror, det er uden fortillfælde.

Kl. 10.10

Der kan selvfølgelig have været en regering engang, der har været lige så arrogant som den nuværende, det skal jeg ikke kunne sige med hundrede procents sikkerhed, men jeg må sige, at jeg er forbløffet og rystet over den melding, hr. Vesselbo kom med.

(Kort bemærkning).

Svend Auken (S):

Nu har jeg kun været medlem af Folketinget i 30 år, men jeg mindes ikke, at et flertal i Folketinget har brugt sit flertal til at forhindre et stort mindretal i at få afklaret besvarelse af høringssvar, som ministeren oven i købet har givet tilslutning til. Jeg mindes ikke noget fortillfælde.

Det er klart, at hvis man gennemfører denne beslutning, og et flertal kan jo gøre meget, hvis

man ser væk fra al tradition, al hensyntagen til kvalitet, al hensyntagen til, hvad et stort mindretal i Folketinget ønsker, så er det klart, at det har konsekvenser for kvaliteten, det har konsekvenser for den lyst, hvormed man deltager i arbejdet herinde.

Vi vil selvfølgelig drage omsorg for, at man også andre steder vil diskutere konsekvenserne af denne beslutning.

Hermed sluttede forhandlingen om forslaget om standsning af beslutningsforslagets behandling.

Afstemning

Forslaget om, at behandlingen af beslutningsforslaget standses, og at det henvises til fornyet udvalgsbehandling (af Pernille Blach Hansen (S)), forkastedes, idet 51 stemte for, 64 imod.

Formanden:

Vi genoptager herefter forhandlingen om beslutningsforslaget.

Forhandling

Formanden:

Hr. Keld Albrechtsen har bedt om ordet som ordfører.

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg vil gerne opfordre hr. Vesselbo til at komme herop og forklare, hvad der er regeringspartiernes baggrund for, at den her sag skal behandles på den måde, som det er sket. Man bruger sit flertal til at gennemføre en fuldstændig usaglig sagsbehandling, og jeg noterer mig, at Dansk Folkeparti nu i den grad er indlemmet i regeringsblokken, at Dansk Folkeparti heller ikke længere ønsker at sikre en ordentlig sagsbehandling i Folketinget. Det har vi noteret os.

Men jeg synes, det er fantastisk, at man ikke alene bruger sin magt på den her måde, men at man oven i købet ikke vil indgå i en debat og besvare de spørgsmål, der bliver stillet af ordførerne omkring det. Så bliver arrogancen jo total.

Pernille Blach Hansen (S):

Jeg synes, det her er fuldstændig absurd. Vi står i et parlament, hvor der ikke er nogen at diskutere med, fordi hele højre side af salen er tavs. De tør ikke komme op på Folketingets talerstol

og tage en reel debat om indholdet i et forslag, regeringen har fremsat. Hvis ikke det er absurd, hvis ikke det er pinligt, så vil jeg sige, at det er fuldstændig uhørt.

Regeringen vil oprette et institut, men nægter at diskutere det, fordi man har flertallet. Se, det er jo en interessant parlamentarisk skik, hvis det er sådan, vi skal til at arbejde her i Folketinget fremover. Så kan vi da lige så godt aflyse alle debatter i Folketingssalen og starte med at stemme, for hvis flertallet er i orden, er der jo ingen grund til at tage debatten.

Vi mangler klare svar fra Venstres ordfører og også fra ministeren på, hvad det nye institut skal lave, hvorfor man ikke vil lave en høring, og hvorfor man ikke vil forholde sig til de hørings svar, vi har indhentet? Der er substansielle problemer, og det bedste af alle spørgsmål synes jeg er: Hvorfor haster det så meget med at få lavet et institut, hvorfor kan man ikke vente en måned, sikre, at det bliver gjort ordentligt og så i det almindelige samarbejdende folkestyres ånd tage os med på råd og få sikret noget, vi alle sammen kan være tilfredse med, så de resultater, der kommer ud af instituttet, er noget, vi alle sammen kan fæste lid til, og som forskerverdenen generelt kan bruge til noget?

Jeg synes, det her er pinligt, jeg synes, det er ærgerligt, og jeg synes bestemt, det er pinligt for de to regeringspartier, at de ikke engang har mod til at forsvare deres egen politik.

Kl. 10.15

(Kort bemærkning).

Eyvind Vesselbo (V):

Denne her sag har været grundigt behandlet, den har været behandlet i udvalget, den har været behandlet ved en forespørgselsdebat, så jeg mener, at pinligheden ligger i at hævde, at denne her sag ikke har været behandlet i denne her sal og ikke har været behandlet i udvalget. Derfor er der ikke mere at sige om denne her sag, for de spørgsmål, der er stillet, er blevet besvaret, og derfor er der ikke mere at sige.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg vil egentlig også godt opfordre Dansk Folkeparti til at forklare, hvad det er, der nu har fået partiet til at acceptere, at regeringen tromler det her igennem, uden at spørgsmålene er besvaret.

Jeg mindes fra den debat, vi havde, at hr. Kristian Thulesen Dahl afgav højtidelige løfter om, at sagen ville blive ordentligt belyst osv. osv.,

men nu er der bare stilhed og tavshed fra Dansk Folkeparti. Har man fået noget af regeringen for at støtte, at ordentlige procedurer i Folketinget ikke længere skal følges? Jeg synes, det er mærkværdigt at se på. Hr. Kristian Thulesen Dahl er tilsyneladende ikke til stede i salen, men der må vel trods alt være en eller anden i folketingsgruppen hos Dansk Folkeparti, som er i stand til at tage ordet og besvare et så principielt spørgsmål.

(Kort bemærkning).

Pernille Blach Hansen (S):

Jeg synes desværre, at Venstres ordfører kører lidt i ring, så jeg vil da godt give ham anledning til at svare på nogle af de spørgsmål, vi så ikke mener, at vi har fået svar på. Vesselbo mener, at det er så klart, hvad der er svaret, så kan jo bare gentage det, så er der da ingen i den her sal, der er i tvivl.

Derfor vil jeg godt bl.a. henholde mig til de høringsvar, vi har fået fra Institut for Samfundsudvikling og Planlægning på Aalborg Universitet: »Alt i alt lægges der ikke op til et uafhængigt institut«, og baggrunden for det er den procedure, jeg nævnte fra starten, at bestyrelsesformanden og direktøren skal udpeges og ansættes, før bestyrelsen er etableret. Synes Venstre ikke, det er et problem i forhold til uafhængighed af ministeren?

Det andet spørgsmål, jeg godt vil have Venstres ordfører til at svare på, når det nu er så lyssende klart, at jeg må have overset det i de bilag, der er sendt fra ministeren, er det spørgsmål, der bliver stillet fra Institut for Miljø, Teknologi og Samfund, Roskilde Universitetscenter: »Hvorfor skal nedsættelsen foregå så hurtigt? Netop vigtigheden af at etablere en ny institution på området burde tilsige, at man skynder sig langsomt.«

(Kort bemærkning).

Jørn Jespersen (SF):

Hr. Vesselbo siger fra Folketingets talerstol, at alle spørgsmål, der er stillet under udvalgsbehandlingen, er blevet besvaret: Det er om ikke usandt så i hvert fald en sandhed med meget, meget store modifikationer, og jeg vil egentlig opfordre både pressen og offentligheden til at gå ind i papirerne, og det har man jo fuld adgang til, og studere spørgsmål og svar til beslutningsforslag nr. B 43 for at konstatere sandhedsværdien i hr. Vesselbos udsagn.

Hvis man gør det, så vil man opdage, at der er ét svar, der hedder, at spørgsmålet ikke ses at have nogen relevans for den pågældende sag, og at stort set samtlige efterfølgende spørgsmål er besvaret med en henvisning til besvarelsen af det pågældende spørgsmål. Det er ikke under normale omstændigheder en besvarelse af spørgsmål. Derfor er det ganske usædvanligt, at man har en sag, hvor vi normalt har en procedure, der hedder mindst 30 dage fra fremsættelse til vedtagelse, hvor vi her er langt under 30 dage, og alligevel foreslår den nye formand for Folketingets Miljøudvalg, at det kan man bare stemme igennem. Kunne vi ikke godt få en lille smule mere eftertanke med hensyn til, hvorvidt det nu også er klogt?

Kl. 10.20

(Kort bemærkning).

Anne Grete Holmsgaard (SF):

Jeg synes, det er noget beskæmmende, at hr. Eyvind Vesselbo, der er formand for Miljøudvalget og i øvrigt tidligere selv har været ansat ved en sektorforskningsinstitution, kan kalde det en grundig behandling af et forslag og basere begrebet grundighed på, at der er stillet mange spørgsmål.

Så jeg vil faktisk gerne høre hr. Vesselbo, om han sådan helt ind til benet mener, at man overhovedet kan foretage en grundig behandling af en sag, hvor alle svarene går på, at man ikke ønsker at oplyse, hvilket indhold der skal være i en institution, som Folketinget skal bevilge 10 mio. kr. til.

Er det sådan virkelig den opfattelse af grundighed, som hr. Vesselbo vil stå inde for i denne sag og i andre sager?

Formanden:

Hr. Jørn Dohrmann som ordfører.

Jørn Dohrmann (DF):

Til hr. Keld Albrechtsen: Dansk Folkeparti har forstået, at man stadig væk kan stille spørgsmål til Finansudvalget, så der kan man stadig væk drøfte den sag. Så du er velkommen til at stille spørgsmål dér.

Formanden:

Man bruger ikke direkte tiltale.

Jørn Dohrmann (DF):

O.k.

Jeg har forstået, at man har nogle og tyve spørgsmål dér.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Det er naturligvis korrekt, og jeg er også godt klar over, at man altid efterfølgende kan stille spørgsmål til en sag, der er afgjort i Folketinget. Det har bare ikke noget med sagen at gøre.

Det, der har med sagen at gøre, er, at hr. Thulesen Dahl stillede i udsigt, at sagen skulle behandles ordentligt, dvs. at inden det blev afgjort, om aktstykket skulle vedtages eller ej, så skulle spørgsmålene selvfølgelig besvares. Det var den melding, der var.

Nu får vi oplyst, at man efterfølgende, når sagen er afgjort, kan stille alle de spørgsmål, man vil. Jamen det kan man da. Man kan da altid stille spørgsmål til ministre, det kan vi da også til næste år, og det vil vi da også gøre, når vi ser, hvad det konkrete indhold i det miljøinstitut bliver, og hvordan det kommer til at fungere.

Og vi er meget bekymrede for, hvordan det kommer til at fungere, selv om det ikke har kunnet lykkes under sagens forløb at få opklaret, hvad det egentlig går ud på. Men jeg må bare konstatere, at de løfter, hr. Kristian Thulesen Dahl gav, de er ikke blevet indfriet, så enkelt er det.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Jeg vil lige gøre Dansk Folkepartis ordfører opmærksom på, at baggrunden for forslaget om, at aktstykket om miljøvurderingsinstituttet blev trukket tilbage fra Finansudvalget, var statsministerens tilsagn om, at ethvert forslag, som den nye regering her ville fremlægge, skulle lægges frem til fri og åben debat i Folketinget. Det havde miljøministeren overhørt og glemt og troede, man kunne lave lovgivning via et aktstykke.

Derfor bad vi om at få sagen til behandling i Folketinget, så man på traditionel vis kunne lave et lovforslag, der kom igennem første behandling, anden behandling og tredje behandling, så vi kunne få høringssvarene ind, så man kunne få en seriøs debat. Og så kunne flertallet naturligvis på den baggrund træffe sin beslutning.

Det, der sker her, er misbrug af folkestyret, og Dansk Folkeparti ved vel forhåbentlig, at de bliver misbrugt til et automatflertal, uden at man kan få en seriøs behandling i Folketinget. Det er det, der er uheldt. Og det er derfor, man også fra Tingets side pr. konduite altid som hovedregel

lader en sag gå tilbage til fornyet udvalgsbehandling, hvis ikke den er tilendebragt.

Det er ikke rimeligt, at Finansudvalget skal bruges som et miniparlament til at besvare spørgsmål om sager, som burde lovbehandles i det her Ting. Det håber jeg at regeringen vil tage til efterretning og lade det her være en undtagelse, for det er simpelt hen en uheldig måde at behandle parlamentet på.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Det er groft manipulerende, når hr. Keld Albrechtsen forsøger at angive under den her debat, at denne sag er afgjort med den afstemning, der finder sted her i Folketingssalen i dag. Det er jo ikke rigtigt.

Det, der afgøres her i Folketinget i dag, er, hvorvidt man skal fortsætte behandlingen i Folketingets Finansudvalg af det aktstykke, regeringen er kommet med, hvor den beder om penge til at oprette miljøinstituttet.

Med en nedstemning af det beslutningsforslag, der ligger, genoptager Folketingets Finansudvalg sin behandling. Der kan stilles nye spørgsmål; der kan indkaldes til samråd med ministeren; der kan rejses alle mulige nye ting; der kan vendes hver en ny sten, man måtte ønske vendt. Det har jeg givet tilsagn om tidligere i forløbet, og det giver jeg også tilsagn om i dag.

Kl. 10.25

Der er ingen som helst ændring i Dansk Folkepartis position. At vi så af politiske årsager har bestemt os for at støtte oprettelsen af miljøinstituttet i modsætning til hr. Keld Albrechtsen og andre, er jo en politisk afvejning. Men det ændrer overhovedet ikke det faktum, at vi har åbnet for, at alle spørgsmål om denne her sag kan stilles, og det ændrer dagens afstemning overhovedet ikke på. Det ved hr. Keld Albrechtsen udmærket godt, og derfor er det at give et fuldstændig fejlagtigt indtryk af fakta at stå heroppe og påstå, at denne her sag er afgjort med afstemningen i dag.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Mage til formalistisk bortforklaring som den, hr. Thulesen Dahl kommer med nu, skal man godt nok lede længe efter. Alle ved jo, at den reelle afgørelse i den her sag træffes ved den afstemning, der kommer nu her om et øjeblik, hvor der bliver stemt om, hvorvidt aktstykket kører igen-

nem eller ej. Sådan er det, vil jeg sige til hr. Kristian Thulesen Dahl.

Jeg synes, det er at stikke befolkningen blå i øjnene, at man nu forsøger at give det indtryk, at der kommer til at ske en egentlig sagsbehandling. For som hr. Kristian Thulesen Dahl helt præcist gjorde opmærksom på, så har Dansk Folkeparti for længst besluttet sig til, hvordan den her sag skal ende, idet man stemmer sammen med regeringen, og dermed er det vedtaget.

Så kan man da efterfølgende stille spørgsmål, og det sagde jeg også, at vi vil gøre, men det ændrer jo ingenting. Man har kortsluttet den demokratiske proces og afslutter den nu her om nogle få minutter.

Jeg må tilstå, at vi lod os narre af hr. Kristian Thulesen Dahl i forespørgselsdebatten. Vi troede på hans løfter, og derfor trak vi vores forslag til vedtagelse tilbage. Men det vil da ikke ske igen, at vi handler i tillid til løfter fra hr. Kristian Thulesen Dahl. Det kan jeg sige. Det vil ikke ske igen.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Det er jo en lidt ejendommelig og paradoksal situation, man bringer både Folketinget og Finansudvalget i, når man nu her efterfølgende bruger automatflertallet til at stemme et beslutningsforslag ned med, før Folketinget kender resultaterne af høringssvarene, før vi kender indholdet af det institut, som Finansudvalget efterfølgende skal bevilge penge til.

Det vil sige, at regeringen med sit automatflertal bruger parlamentet til at bringe en sag tilbage i Finansudvalget og bruger sit automatflertal dér til at få frigjort penge fra statsbudgettet, uden at vi ved, hvad pengene skal bruges til. Det er en uhørt parlamentarisk situation! Det er også uholdbart, det vil det også være i længden for flertallet, og jeg tror også, det på et tidspunkt vil gå op for Dansk Folkeparti, at sådan kan man ikke agere i et parlament.

(Kort bemærkning).

Pia Gjellerup (S):

Faren er altid, når man bevæger sig ud i formalistiske bortforklaringer, som hr. Kristian Thulesen Dahl gjorde det med henvisning til, at sagen jo bare kom i Finansudvalget, at så vover man sig også ud i nogle modsigelser af det formelle, som jo sådan set ikke er det vigtigste i sagen. Det vigtigste er spørgsmålet: Bliver en sag ordentligt

behandlet, bliver den behandlet, sådan at offentligheden også kan følge med i den?

Der vil jeg gerne spørge Finansudvalgets formand, om de høringssvar, som på mindretallets vegne og på mindretallets foranledning er indhentet, vil kunne offentliggøres i Finansudvalgets betænkning over aktstykket? Nej, der er nemlig ikke nogen betænkning over aktstykket. Ville der kunne være en fyldig og ordentlig tillægsbetænkning fra mindretallet i Finansudvalget? Nej, det kan der ikke. Der er adgang til en påtegning, som så kunne være vældig lang og alt muligt, men den er ikke en del af offentlighedens almindelige beredskab.

Så jeg vil gerne høre, om Finansudvalgets formand finder, at det er en tilfredsstillende saglig behandling at henvise til Finansudvalget?

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg vil godt først sige til fru Pia Gjellerup, at alle bilag i denne her sag i Finansudvalget er offentligt tilgængelige. Det er da ikke sådan, at vi har fortroligstemplede bilag i Finansudvalget omkring denne her sag. Jeg har da aldrig hørt mange, selvfølgelig har vi da ikke det. Selvfølgelig skal offentligheden kunne læse alle de bilag, der vedrører den her sag.

KI. 10.30

Jeg har endda også sagt, at hvis der er nogen i Finansudvalget, der måtte ønske et samråd med ministeren, en nyskabelse, hvor vi holder samråd for åbne døre, er jeg fuldstændig åben over for det, for jeg synes da, offentligheden skal inddrages maksimalt. Hvis det er et ønske, der kommer til udtryk nu, så lad os da få det på bordet, så vi kan komme videre med den sag.

At vi så har nogle politiske uenigheder i forhold til, hvorvidt man skal oprette et miljøinstitut eller ej, hvorvidt man skal have et institut, der sætter fokus på, hvordan man får mest miljø for pengene, noget, den tidligere regering ikke har tænkt så farlig meget over, er det jo så et faktum, der er til at tage og føle på. Men den politiske uenighed om, hvorvidt man skal oprette et miljøinstitut, bliver her brugt til noget helt andet, nemlig til at påstå, at der ikke tages hensyn til det mindretal, der er imod beslutningen.

Vi har haft en debat om et beslutningsforslag her i salen. Vi har haft en forespørgselsdebat om det her. Nu genoptager vi sagen i Finansudvalget. Jeg har sagt, at hvis der er nogen, der ønsker et åbent samråd med ministeren i Finansudval-

get, så tager vi også det, så hver en sten bliver vendt.

Men det er ikke nok, for det eneste, der er nok for mindretallet, er, at flertallet ændrer politisk holdning og pludselig ikke vil stå ved den beslutning, som vi altså har truffet hos os, nemlig at vi vil støtte oprettelsen af miljøinstituttet. Men den får mindretallet bare ikke. Alle sten bliver vendt, men vi holder fast i vores politiske overbevisning om, at det er en god idé at sætte fokus på, hvordan vi får mere miljø for pengene. Det er det, vi ønsker skal på den politiske dagsorden i miljøets tjeneste i årene fremover.

(Kort bemærkning).

Pernille Blach Hansen (S):

Jeg er da sådan set lidt ked af det på Finansudvalgets vegne, hvis Finansudvalgets formand ikke kan se, hvad der kendetegner behandlingen i Finansudvalget. Så får Finansudvalget da på lidt længere sigt et problem.

Derfor vil jeg gerne bede hr. Kristian Thulesen Dahl og hr. Eyvind Vesselbo om at bekræfte, at det betyder, at det supplerende betækningsbidrag, jeg står med i hånden, og som en bred kreds af partier står bag, aldrig nogensinde kommer i offentlighedens søgelys, fordi der er lukket for yderligere betækningsafgivelse i Miljøudvalget. Det har vi jo lige stemt om uden nogen argumenter. Det kan ikke vedlægges sagen i Finansudvalget, for der laver man ikke offentlige betænkninger.

Så alle de ekstra argumenter, vi har fået ind gennem høringen, det ekstra betækningsbidrag, vi har lavet derudfra, kommer der sådan set ikke noget godt ud af, for flertallet har besluttet, at man ikke vil lytte til yderligere argumenter. Det vil jeg godt bede Miljøudvalgets formand, hr. Eyvind Vesselbo, om at forholde sig til.

(Kort bemærkning).

Pia Gjellerup (S):

Nu var Finansudvalgets formand ude på så tynd is, at han blev nødt til at ændre det spørgsmål, jeg havde stillet til ham, for at kunne give et svar.

Jeg har ikke påstået, at der skulle være nogen som helst fortrolige bilag i Finansudvalget. Nej, spørgsmålet drejede sig om, at Finansudvalget ikke afgiver nogen beretning. Den kan ikke optrykkes og videreudgives i den form, som betænkninger har, og som er bidragende til forståelsen af, hvad det er, der er vedtaget. Der kan

ikke gives et tillægsbetækningsbidrag fra mindretallet, og man kan heller ikke optrykke de særdeles relevante hørings svar, som er indhentet i sagen.

Finansudvalget er kun *formelt* et forum, hvor sagen behandles. Den *reelle* behandling foregår selvfølgelig, sådan som alt er tilrettelagt i Folketinget, som også de her mere formalistiske eksempler viser det, i fagudvalgene, der er indrettet til at sagsbehandle, mens Finansudvalget er lavet til at ekspedere.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Finder hr. Kristian Thulesen Dahl, at det er på sin plads, eller at det er en rimelig brug af Finansudvalgets tid, at vi skal overtage en sagsbehandling, som ikke er tilendbragt i Miljøudvalget; at vi skal bruge tid på det uden at have den nødvendige baggrundsviden for det, i og med at vi ikke arbejder med miljøspørgsmålene til hverdag; at det er os, der skal viderestille spørgsmål, tage samråd og debatter for at få frem, hvad grundlaget er for dette miljøvurderingsinstitut?

Ville det ikke være mere passende, at man brugte Miljøudvalget til det, eller hvad der er helt sædvanligt, at regeringen fremsætter et lovforslag, der sendes til høring, kommer til første behandling, udvalgsbehandling med betækningsafgivelse osv., osv.?

Det har intet at gøre med, at der er et flertal eller et mindretal. Det kendes på forhånd. Men det er et spørgsmål om, at man får den saglige behandling, der er nødvendig. Det kan Finansudvalget aldrig overtage, og det har aldrig været tiltænkt, at Finansudvalget skulle agere mini-parlament.

Kl. 10.35

(Kort bemærkning).

Jørn Jespersen (SF):

Hr. Thulesen Dahl siger nu, at han er villig til som helt ny praksis at lave samråd i Finansudvalget.

Jeg vil bare sige, at jeg ikke synes, at hr. Thulesen Dahls løfter under behandlingen af denne sag er særlig meget bevendt. Sidste gang vi diskuterede det i Folketingssalen, gav hr. Thulesen Dahl tilsagn om, at man kunne stille alle de spørgsmål, man ville, og få svar på dem, herunder, og det blev eksplicit nævnt, at få hørt de institutioner og organisationer, som kunne have meninger om denne sag, sådan at der kom en reel høringsmulighed.

Det løfte og det tilsagn løb hr. Kristian Thulesen Dahl fra. Lige så snart behandlingen i Folketingssalen var afsluttet, kunne det alligevel ikke lade sig gøre. Så var man en dikkende lammehale for regeringen.

Nu viser det sig så, at Dansk Folkeparti mener, at et miljøforslag bedst kan behandles i Finansudvalget. Er der andre sager, som Dansk Folkeparti påtænker at flytte fra de relevante fagudvalg, hvor de mennesker, der arbejder med sagerne, sidder, og flytte dem til Finansudvalget med henblik på, at de realitetsbehandles dér?

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Man forstår måske egentlig nok frustrationen. Nu har man siddet i 8-9 år og har kunnet regere med flertal hen over hovedet på alle os andre, og så oplever man pludselig, at der er kommet et politisk flertal, som måske vil noget andet end det, man selv ønsker, og fordi man er politisk uenig, prøver man at gribe til alle mulige ting. Det er nok frustrationen over at erkende, at man nu i et miljøspørgsmål kommer i mindretal.

De mennesker, som har ført miljøpolitikken i 8-9 år, føler, at det nu ikke er dem, der har hånden på den styrende pind længere. Jeg tror, at det er det, der kommer til udtryk.

Fru Pernille Blach Hansen står heroppe og siger, at hun har et stykke papir i hånden, som nu ikke kommer til offentlighedens kendskab. Hvis ikke det kommer til offentlighedens kendskab, er det vist kun fru Pernille Blach Hansens skyld, for det er hende, der står med det i hånden. Jeg går da ud fra, at det er et papir, der kommer til offentlighedens kendskab. Jeg går da også ud fra, at de ting, man måtte have, kan komme til udtryk i en påtegning til det aktstykke, der skal behandles.

Det er jo ikke sådan, at et politisk parti i forbindelse med behandlingen i Finansudvalget over for offentligheden er afskåret fra at give til kende, hvad det synes om det pågældende aktstykke. Det er jo heller ikke sådan, at man ikke har hørt de argumenter før, som vi hører nu, i forespørgselsdebatten eller i behandlingen af beslutningsforslaget. De er jo kommet til udtryk.

Når alt kommer til alt, bundet det i, at vi er politisk uenige. Skal der oprettes et miljøinstitut, som det fremgår af svaret på spørgsmål 5 i Finansudvalget, som har til formål at sikre mest miljø for pengene som succeskriterium, eller skal der ikke? Det mener vi at der skal, og det

mener andre at der ikke skal. Det er sådan set det, der er hele målet med denne øvelse, og det er vi politisk uenige om.

Og så må jeg sige til al den snak om, at man ikke kan få offentligheden inddraget, at jeg har spurgt, om der er nogen af dem, der har blandet sig i denne debat, der ønsker et åbent samråd, så man kan få offentligheden inddraget i finansudvalgsbehandlingen. Det ville være noget helt nyt. Det har man aldrig gjort før. Jeg har ikke hørt nogen ytre sig i den forbindelse.

Så er der nogle, der mener, at Finansudvalget slet ikke er kapabelt til at diskutere det her. Det er jo et synspunkt, man kan have, men det mener jeg ikke. Der er bedt om penge i Finansudvalget, og jeg mener, at vi sagtens kan klæde os på, så vi kan behandle den her sag seriøst. Det kan man have forskellige syn på. Ellers må man jo vurdere, om man skal skifte sit medlem af Finansudvalget ud med et andet til at diskutere det her spørgsmål. Det er åbent for enhver.

Vi mener, at der er vendt mange ting omkring det her spørgsmål, og vi har åbnet for, at hver en sten selvfølgelig fortsat kan vendes i det her spørgsmål. Det er jo sådan set det, der er interessant.

Sagen er ikke slut, sagt til hr. Keld Albrechtsen, for det eneste, der sker efter i dag, er, at den genoptages et andet sted i huset, hvor man så skal arbejde videre med den, og hr. Keld Albrechtsen kan sige det til mig, hvis han har spørgsmål, han ønsker at få stillet. Så skal vi sørge for, at de bliver stillet til ministeren i Finansudvalget, så vi kan få svar på dem.

Formanden:

Da jeg i nogen tid ikke har hørt nye argumenter i denne runde med korte bemærkninger, så regner jeg med, at vi nærmer os afslutningen.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Derfor skal jeg bare sige, at når hr. Kristian Thulesen Dahl nu henviser til, at der også under den foregående regering var eksempler på, at sager ikke blev godt nok behandlet i Folketinget, er det ærlig talt en mærkværdig undskyldning.

For det første kan jeg ikke komme på nogen fortilfælde, hvor sager har været så dårligt behandlet som den her. Men selvfølgelig har der været sager under den foregående regering, hvor både hr. Thulesen Dahl og jeg har kritiseret sagsbehandlingen – hvor både hr. Thulesen Dahl og jeg har kritiseret sagsbehandlingen!

Forskellen i forhold til nu er, at dengang kunne hr. Thulesen Dahl og jeg i fællesskab kritisere, hvis en EU-sag f.eks. ikke blev ordentligt behandlet. Forskellen er, at nu har hr. Kristian Thulesen Dahl udstyret sig selv med en mundkurv, således at når sager fremover ikke bliver ordentligt behandlet, så er hr. Kristian Thulesen Dahl ikke længere at finde blandt dem, der kritiserer det. Det er bundlinjen i den her debat.

Kl. 10.40

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Jeg kan konstatere, at der ikke sker nogen større bevægelse i sagen, og for at forebygge, at vi kommer til at stå i en lignende situation – hvad vi gør, i og med at jeg har bedt om at få en tilsvarende sag om det sociale råd trukket i Folketinget, så vi kan få en behandling her, da det kan få udsigt til at få samme karakter – vil jeg her anmode Finansudvalgets formand om at indkalde til et åbent samråd med statsministeren, sådan at vi kan diskutere, hvordan regeringen tilrettelægger sit lovprogram og dermed bruger Finansudvalget i den anledning.

(Kort bemærkning).

Jørn Jespersen (SF):

Hr. Thulesen Dahl analyserer sig frem til, at den her diskussion skyldes en politisk uenighed omkring instituttet og dets arbejde. Men det viser jo bare, hvor lidt betryggende det er, at behandlingen foregår i Finansudvalget, for hvis hr. Thulesen Dahl kendte sagens substans, så ville han vide, at problemet netop er, at vi slet ikke kan finde ud af, om vi er enige eller uenige, fordi regeringen ikke har beskrevet, hvad instituttet skal lave.

Der foreligger ikke et kommissorium. Det har ikke været muligt at få at vide, hvordan man prioriterer, om det er en miljøvurdering af den økonomiske politik eller det er en økonomisk vurdering af miljøpolitikken. Vi har ikke kunnet få at vide, hvad der skal ske, og når man spørger miljøministeren, så får man at vide: Det må instituttet selv om.

Når vi så spørger, hvordan kan man søge om 10 mio. kr. til noget, som man ikke ved hvad er, så siger miljøministeren, at det er han helt tryk ved. Hvorfor er han tryk ved det? Det er han, bare fordi det er han. Det er sagens behandling.

Derfor vil jeg bare gentage mit spørgsmål. Mener hr. Thulesen Dahl og Dansk Folkeparti, at det er en god fremgangsmåde, at et miljøinstitut

til 10 mio. kr. realitetsbehandles i Finansudvalget? Burde det ikke i princippet realitetsbehandles og færdigbehandles i Miljøudvalget?

(Kort bemærkning).

Pia Gjellerup (S):

Det seneste indlæg viste med al ønskelig tydelighed, hvorfor vi er optaget af at få en saglig behandling af sagen og få bogført de gode argumenter for det synspunkt, mindretallet har, og de dårlige argumenter for synspunktet, som flertallet har.

Det har nemlig ikke noget at gøre med, som hr. Kristian Thulesen Dahl prøver at lægge op til, at man var mere end irriteret over, at der var en politisk uenighed, og at man i stedet for at have et flertal havde et mindretal. Ja, det er jo selvfølgelig vældig beklageligt, men det er vilkårene.

Nej, det, der er i det, og som jeg synes er ærgerligt for Folketinget og trist, er, at vi har gruppeformænd siddende her i salen, som har været medlemmer af Folketinget længe, som synes, at det her er en værdig behandling, at vi ikke kan få grundlaget for uenigheden, argumenterne for uenigheden behandlet dér, hvor det hører til, nemlig i fagudvalgene. Det har ikke noget at gøre, som hr. Kristian Thulesen Dahl nærmest sagde, med, om Finansudvalget var dumt eller ej. Nej, det er et spørgsmål om, hvad der er Finansudvalgets opgave, hvordan medlemmerne er udvalgt til det arbejde, og hvordan medlemmerne er udvalgt til at varetage arbejdet på miljøområdet i Miljøudvalget. Det ville være logisk, det ville være ordentligt for den parlamentariske skik, at behandlingen foregik dér.

Formanden:

Jeg skal spørge, om der er flere ordførere, der ønsker ordet. (*Ophold*). Ja.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg vil bare godt lige sige til fru Pia Gjellerup, at hvis man anlægger det kriterium, at man ikke kan behandle de ting, som de, der sidder i Finansudvalget, ikke er fagordførere på, ordentligt, er der faktisk ganske mange ting, der behandles i Finansudvalget i dag, som fremover skal lægges andre steder hen.

Der kommer aktstykker med ønsker om penge i en helt anden størrelsesorden end den, vi diskuterer her, og som med fru Pia Gjellerups velsignelse – også mens hun var minister – eks-

pederes gennem Finansudvalget. Sådan er det. Så det er efter vores opfattelse en ny praksis, man ønsker at anlægge her.

Når hr. Ole Sohn siger, at sagen om det sociale råd, som der er ønsket 4 mio. kr. til, ønskes behandlet i Folketingssalen, så bakker vi selvfølgelig op om, at det skal behandles i Folketingssalen og i fagudvalget. Men vi skal bare sige, at det da samtidig er en ny linje, man anlægger for, hvad der så skal behandles i Finansudvalget, og hvad der skal behandles andre steder. Det er da noget, vi selvfølgelig vil konfrontere hr. Ole Sohn og andre med i forbindelse med andre sager og spørge, hvorfor de så ikke også skal behandles i Folketingssalen, sager, som altså er langt mere vidtrækkende, og hvorom man kan sige, at de handler om langt, langt flere af skatteydernes midler, som ellers med hr. Ole Sohns velsignelse blot ville blive ekspederet igennem Finansudvalget. Så det er da noget, vi ønsker at sætte fokus på fremover.

Kl. 10.45

I forhold til det med åbne samråd har jeg givet tilsagn om, at vi i Finansudvalget tager en drøftelse af det og finder ud af, hvordan vi rent praktisk kan tilrettelægge de ting. Jeg er fuldstændig med på, at vi i Finansudvalget skal have så åben en behandling af sagerne som overhovedet muligt. Jeg har ikke hørt nogen, der ønsker at begrænse offentlighedens adgang til indsigt i, hvad Finansudvalget sidder med.

De eneste gange, vi har med sådan nogle ting at gøre, er på regeringens foranledning, og det er jo også den tidligere regering, der har bedt om, at sager bliver behandlet i Finansudvalget uden offentlighedens indsigt. Det er ikke ofte med vores billigelse. Vi ønsker jo, at offentligheden har maksimal indsigt. Så det kommer vi ganske givet tilbage til efter den diskussion, der har været her i dag.

Formanden:

Hr. Jørn Jespersen som ordfører.

Jørn Jespersen (SF):

Når hr. Thulesen Dahl siger, at han ønsker så stor åbenhed i denne her sag som muligt, så minder det mig lidt om det udtryk, man somme tider bruger i Jylland, når man siger, at man ønsker tingene gjort så lovligt som muligt.

Men bare for at afslutte procedurediskussionen, som jo dybest set ikke er det, det handler om, vil jeg bare faktisk oplyse, at forløbet i denne her sag i Folketingets Miljøudvalg har været,

at formanden for Folketingets Miljøudvalg som et lyn fra en klar himmel onsdag sidste uge meddeler, at man nu ønsker meget hurtigt, hvad normal praksis er, at lukke for spørgsmål.

Så finder formanden ud af, at det kan man ikke uden videre gøre, det skal sættes på dagsordenen, og indkalder derfor til et ekstraordinært møde torsdag. Her beslutter et flertal brutalt, at nu er der lukket, langt tidligere end normal praksis er.

Sidste frist for at stille spørgsmål var så i fredags kl. 12.00. Det vil sige, at samtlige spørgsmål, og der er stillet 43 i Folketingets Miljøudvalg, skulle være besvaret af ministeriet og ministeren i løbet af mandagen, dvs. hen over en weekend til aflevering i Folketinget mandag, hvorefter partierne forventedes at forholde sig til svarene på 43 spørgsmål i løbet af mandag aften. Det blev så gjort noget lettere af, at der ikke var nogen svar, men bare en henvisning til et svar, der sagde, at spørgsmålene ikke var relevante.

Så skal der afgives betænkning tirsdag kl. 10.00. Fra udvalget beslutter torsdag til den efterfølgende tirsdag er hele proceduren tromlet igennem.

Jeg vil spørge, om formanden for Folketingets Miljøudvalg rent faktisk kan bekræfte den fremstilling af sagsforløbet, som jeg har givet her.

Så vil jeg sige rent indholdsmæssigt om denne her sag: Det er dybt beklageligt og meget ærgerligt, at den måde, regeringen har ført sig frem på, har forhindret en ordentlig, saglig, seriøs debat omkring anvendelse af miljøøkonomi i dansk miljøpolitik.

Jeg tror, at vi alle sammen er interesseret i at diskutere styrkelse af miljøøkonomi. Det var jo også en udvikling, der var i gang under den tidligere regering, hvor vi på DMU, på Landbohøjskolen, på DTU arbejdede med miljøøkonomi og forsøgte at styrke forskningsmiljøerne med henblik på at få bedre beslutningsværktøjer i miljøpolitikken. Den udvikling var i gang. Vi har alle sammen givet tilsagn om, at den vil vi gerne styrke.

Så kommer der det mest ubehjælpelige aktstykke, man længe har set, hvor regeringen beder om at få 10 mio. kr. til et institut, som man ikke ved, hvad skal lave, og som der ikke foreligger noget kommissorium for, samtidig med at Bjørn Lomborg går rundt i pressen og siger, at det er hans idé, og at han sådan set også regner

med, at han skal styre det, og han kontakter folk og spørger, om de ikke vil ansættes.

Vi kan ikke under udvalgsbehandlingen få at vide, hvad tankerne er. Miljøministeren siger, at det haster, fordi det haster, og at han er tryk ved, hvad det skal lave, fordi han ikke ved, hvad det skal lave. Det er en ganske usædvanlig fremgangsmåde.

Derfor er spørgsmålet nu – og jeg ville sådan set være glad, hvis formanden for Folketingets Miljøudvalg og Venstres miljøordfører i sidste øjeblik kunne givet et svar på det: Er tankegangen, at der nu i langt højere grad skal laves en økonomivurdering af miljøpolitikken, sådan at man kan finde argumenter for, at en miljøindsats ikke kan betale sig, at den er for dyr, at den kan vente, at vi bruger pengene et andet sted, sådan som Bjørn Lomborg jo har argumenteret for?

Klimapolitikken kan ikke betale sig, det ville være meget bedre at bruge pengene til rent vand i ulandene, hvorefter man hverken laver klimapolitik eller bevilger penge til rent vand i ulandene. Er det sådan, instituttet er tænkt, eller er der elementer af at styrke miljøvurderingen af andre politikker, af den økonomiske politik, af trafikforlig med motorveje, af landbrugsstøtteordninger, af ubæredygtigt fiskeri. Er det det, der er tankegangen?

Jeg ved godt, at der ikke kan svares på det, fordi der stort set ikke er nogen tankegang, men kunne man ikke bare gøre sig umage med at forsøge at forklare, hvad man i det mindste sådan tåget har tænkt sig, så kom vi da et stykke ad vejen.

Kl. 10.50

Det kunne også være rart at få at vide, hvorfor den nye regering har lagt op til, at de enkelte sektorministerier ikke længere har ansvar for miljømålene inden for deres område. Det har man meddelt i al stilfærdighed, men jo med dramatiske konsekvenser.

Nu har Trafikministeriet ikke længere noget ansvar for CO₂-målsætningen, nu har Fødevareministeriet ikke noget ansvar for iltsvind i have- og for udledning af nitrat, for pesticidmålene osv. Det er alene koncentreret hos miljøministeren. Og med den adfærd, miljøministeren har udvist hidtil, er det ikke betryggende.

Det kunne også være rart at vide, hvordan regeringen har tænkt sig at bruge cost-benefit-begrebet. Er der nu lagt op til en snæver cost-benefit-analyse af hele miljøpolitikken, hvor man sidder og sætter kroner og øre på alt, på artsantal,

på uddøen af racer, på naturoplevelser osv.? Skal der sættes kroner på det?

Og hvis ikke økonomerne kan opgøre, at nytteværdien på kort sigt er større i kroner og øre end omkostningerne, så skæres hele indsatsen væk. Er det den tankegang, der ligger bag regeringens politik på området?

Det betyder jo bl.a., at enhver miljøindsats, der rækker bare ud over 5-10 års sigt til de kommende generationer, pr. definition ikke kan betale sig, fordi man systematisk regner nutidige omkostninger langt højere end fremtidige nyttevirksomheder. Er det det, der er sagen, at enhver tankegang om, at miljøpolitikken har en rækkevidde ud over 5 år, nu er afskaffet, og at regeringen ikke kan tænke længere end 6 måneder frem?

Hvad med forsigtighedsprincippet? Indgår det på nogen måde i miljøøkonomien i forhold til regeringens tanker? Jeg vil gerne have et svar på alle de her spørgsmål. Det har vi nemlig ikke fået. Og det er alle de spørgsmål, vi har stillet, hvorom man har sagt, at de ikke var relevante.

Det, der nu er lagt op til, så vidt jeg kan bedømme, og det bliver jeg nødt til at fastholde, indtil Venstres ordfører har gjort mig klogere, er, at man har etableret basis for et pseudoviden-skabeligt institut, der kan levere pseudoviden-skabelige argumenter for regeringens felttog mod miljøpolitikken og for regeringens ønsker om kraftigt at skære ned på miljøpolitikken.

Hvor kraftigt man vil skære ned, ved vi den 29. januar, dér kommer finansloven. Hvordan man har tænkt sig at forsvare det, ved vi allerede nu: ved at etablere et institut, som på ingen måde er underlagt normale vilkår, som ikke lever op til normal forskningsstandard, som på ingen måde er uafhængigt, og som man ikke har kunnet argumentere for, hvad skal lave på forhånd.

Uafhængigheden i instituttet – den påståede uafhængighed – sikres ved, at miljøministeren udpeger formanden, hvorefter formanden indstiller til miljøministeren, hvem der skal ansættes som direktør, hvorefter resten af bestyrelsen bliver nedsat.

Det er den mest besynderlige form for uafhængighed, jeg nogen sinde har hørt om. Men ikke desto mindre postulerer man, at efter at ministeren selv har udpeget både formand og direktør, så er det uafhængigt. Det er jo så dejlig uafhængigt, at de ligefrem selv kan bestemme, hvad de skal lave efterfølgende. Besynderlig fremgangsmåde.

Endelig er der hastværket i sagen. Der er ikke leveret et eneste argument for, at denne her sag haster, andet end at regeringen gerne vil have, det skal gå ret stærkt. Det er det, der i normal sammenhæng hedder en følgeslutning, og som ikke regnes for et ordentligt argument. Det skal gå stærkt, fordi man gerne vil have, det skal gå stærkt. Andet har man ikke kunnet præstere.

Man har ikke kunnet påpege et eneste eksempel på vigtige opgaver, der ikke vil blive løst, hvis man havde brugt 2 uger længere på at høre de etablerede forskningsinstitutioner og sikre en ordentlig parlamentarisk behandling.

Men grunden til, man ikke har ønsket en seriøs behandling, grunden til, at det skal hastes igennem, grunden til, at det skal tromles igennem af et snævert flertal, er selvfølgelig, at hvis man fik argumenter fra de forskningsmiljøer, der har arbejdet med det, så ville man sagligt set konstatere, at det ville være langt bedre at koordinere og styrke den hidtidige udvikling end at splitte det hele ad og lave et nyt institut direkte under ministerens beføjelser. Man ønsker ikke saglighed ind her.

Det er så den samlede konklusion, som vel i virkeligheden kendetegner den nye regering. Saglighed, ordentlighed, anstændighed – det, der somme tider sammenfattes under betegnelsen liberal tankegang, ønsket om mangfoldighed, om pluralisme, om åbenhed, om meninger, der brydes, er det, der ligger den nye regering fjernest. Det, der karakteriserer den nye regering, er centralisme, det er ensrettedhed, og det er undertrykkelse.

(Kort bemærkning).

Pernille Blach Hansen (S):

Man kunne jo fristes til i løbet af den her debat at få lidt ondt af miljøministeren, for sandheden i den her sag er vel, at grunden til, det haster, er, at det står i et 100-dages-program fra den nye regering, som ministeren ingen indflydelse har haft på overhovedet ...

Kl. 10.55

Formanden:

Det er en kort bemærkning. Der skal rettes spørgsmål til ordføreren.

Pernille Blach Hansen (S):

Derfor vil jeg gerne spørge hr. Jørn Jespersen, om ikke det forekommer mærkeligt med dette hastværk, når det nu tilsyneladende er så vigtigt med dette institut, fordi de skal vurdere de øko-

nomiske og miljømæssige beslutninger. Hvorfor venter man ikke med at foretage nedskæringer på miljøområdet, til instituttet er etableret?

Det skal jo gå så stærkt, og når nu instituttet er etableret, kunne det så ikke være relevant at vente? Hvis der er andre partier, der vil finde anledning til at svare, f.eks. Venstres ordfører, skal de være meget velkomne.

Formanden:

Vi er nu nået frem til hr. Christian Brix Møller som ordfører.

Christian Brix Møller (RV):

Jeg vil gerne starte med at slå fast, at Det Radikale Venstre betragter anvendt miljøøkonomi som et godt og perspektivrigt instrument til at understøtte den demokratiske beslutningsproces, så der kan træffes bedre beslutninger på et mere gennemskueligt prioriteringsgrundlag.

Derfor ser vi regeringens ønske om oprettelse af et institut for miljøvurdering som en spændende mulighed, og vi har set frem til, at vi formentlig kunne finde et forlig i mindelighed, som kunne tilgodese både regeringens og miljøets interesser.

Det gav os naturligvis også en lille glæde, at der under regeringens glatte overflade tilsyneladende gemmer sig en erkendelse af, at man skal være sig for at lukke øjne og ører for eksperter og alene føre politik på grundlag af meningsmålinger og påståede fornemmelser for folkestemninger.

Når vi imidlertid finder anledning til at gøre vores stilling bekendt under denne anden og sidste behandling, er det, fordi vi kort sagt finder forløbet af denne her sag siden førstebehandlingen helt uhørt og skammelig for folkestyret.

Desuden har sagsforløbet desværre bidraget til vores bekymring for, at regeringens virkelige dagsorden er med den ene hånd at udrydde så mange som muligt af de eksisterende råd og nævn på miljøområdet, som ellers kunne give de kritiske indspark, vi virkelig har brug for i beslutningsprocessen, og så med den anden hånd oprette sit eget lille organ bestående af et flertal af regeringens egne udpegede eksperter og smagsdommere, som vil kunne legitimere hvad som helst, regeringen finder på at gøre og måske især ikke gøre på miljøområdet.

Det Radikale Venstre har sammen med hovedparten af oppositionen gjort alt, hvad vi kunne for at få tilvejebragt bare antydningen af et

sagligt beslutningsgrundlag, som vi eventuelt kunne tiltræde i Finansudvalget. Men det er ikke sket.

Vi har måttet konstatere, at til trods for, at statsministeren har bebudet større åbenhed i regeringens arbejde, ja, så har det i denne sag udelukkende handlet om for regeringen at få sagen lukket hurtigst muligt. Ideologien, som ellers er tiltrængt på Christiansborg og er en kærkommen udfordring for os andre, er slået over i ren magtbrynde.

På den baggrund kan det altså ikke undre nogen som helst, at vi er totalt forundrede over, hvad der mon gemmer sig bag denne mærkværdige og totalt usædvanlige opførsel fra en regerings side.

Som det bl.a. er fremgået af pressen den sidste uges tid, selv om den har været travlt optaget af at dække andre obskure konsekvenser af regeringens handlekraft, ja, så er det en opførsel, som har medført, at vi har set os nødsaget til for det første at iværksætte en høring af relevante parter på miljøområdet uden regeringens medvirken, og for det andet at stille en klage til Folketingets Præsidium over Miljø- og Planlægningsudvalgets formand fra partiet Venstre, som vi desværre har måttet sande har optrådt som regeringens forlængede arm i denne her sag og ikke som forvalter af Miljøudvalgets og dermed Folketingets interesser.

Tilbage står, at vi simpelt hen ikke er kommet en millimeter nærmere en idé om instituttets kommissorium, begrundelsen for den pudsige udpegning af direktøren for instituttet, det ufattelige hastværk bag instituttet osv., osv. Det eneste, vi er kommet nærmere, og det er forhåbentlig et meget langt stykke, er grænsen for arrogance og magtfuldkommenhed i det danske folkestyre. Det Radikale Venstre beklager derfor meget dybt på folkestyrets vegne.

Til sidst skal jeg sige, at forløbet dog ikke har gjort os handlingslammede. Vi rækker fortsat en hånd frem i håbet om en løsning i sidste øjeblik, selv om vi udmærket er klar over, at det i sidste ende er op til regeringen at vælge mellem saglig miljøpolitik og usaglig magtdemonstration.

Der ligger ganske enkelt en klar dom i regeringens valg af demokratisk og af miljøpolitisk karakter.

Formanden:

Fru Pernille Blach Hansen har bedt om ordet i anden omgang.

Pernille Blach Hansen (S):

Det er jo en meget interessant debat, vi har om miljøinstituttet, specielt hvis det var muligt at få nogle lidt mere klare svar. Da Venstres ordfører ikke har fundet anledning til at svare på nogle af alle de spørgsmål, der er rejst, vil jeg gerne bede miljøministeren om at melde sig på banen og gå op og svare på de spørgsmål, der er rejst under debatten.

For bare at opsummere synes jeg, at der i de høringssvar, der er indkommet, er rejst stor kritik af instituttets uafhængighed. Derfor vil jeg gerne bede ministeren svare på, om ikke ministeren er dybt bekymret over, at nogle af de forskere, som det nye institut skal samarbejde med, ikke mener, at instituttet er uafhængigt, og direkte skriver, at det ikke er uafhængigt af ministeren.

Kl. 11.00

Derudover vil jeg godt bede ministeren svare på det andet spørgsmål, som en del af forskerne også rejser, nemlig: Hvorfor dette hastværk? Hvorfor tager man ikke den tid, der skal til for at sikre sagen en ordentlig behandling, så det miljøinstitut kommer til at arbejde på en fuldt forsvarlig vis, som alle har tillid til? Det burde vel være i ministerens interesse, lige så vel som det er i det samlede Folketings interesse.

Jeg vil også godt bede ministeren om at gå lidt ind i den diskussion, der har været om substansen af miljøinstituttet.

Hr. Jørn Jespersen har jo meget klart gjort rede for ministerens synsvinkel, nemlig at ministeren ikke ved, hvad instituttet skal arbejde med, og det er han sådan set glad for, for så er det nemmere at bevilge pengene. Men jeg vil godt bede ministeren om at gå ind og se på den konkrete sag og så svare på følgende: Er det meningen, at instituttet skal anlægge en bred vurdering af miljøøkonomi, hvor det ikke kun er en økonomisk vurdering af miljøpolitikken, men hvor man også ser på økologiske hensyn, kulturelle hensyn, sociale hensyn, eller er det meningen, at man skal anlægge en meget statisk vurdering af miljøøkonomi? For det vil jo i givet fald betyde, at alle miljøtiltag, der på længere sigt medfører innovation og udvikling, og som på længere sigt vil kunne betale sig, måske her og nu er så dyre, at man med instituttet i hånden kan bruge det som argument for at afvise enhver innovation, enhver udvikling på miljøområdet.

Kort sagt, jeg vil godt bede ministeren svare på: Hvorfor haster det? Hvorfor er det ikke et uafhængigt institut, men i stedet ministerens

forlængede arm? Og hvordan er det, ministeren forestiller sig, at miljøøkonomien skal bruges?

Så vil jeg gerne slutte med at sige – også i forhold til den diskussion, der var mellem hr. Ole Sohn og hr. Kristian Thulesen Dahl lige før – at jeg synes, diskussionen om, hvorvidt man kunne tage statsministeren i samråd i Finansudvalget omkring brugen af Finansudvalget, når det drejer sig om aktstykker som det, vi behandler her, er utrolig interessant. Hvad hr. Kristian Thulesen Dahl svarede, var for mig lidt uklart, men jeg vælger at tolke det som et positivt tilsagn om, at formanden for Finansudvalget anser det for en rigtig god idé at tage statsministeren i samråd om det spørgsmål i Finansudvalget.

Det samråd vil vi da fra Socialdemokratiets side følge med meget stor opmærksomhed, fordi vi synes, den procedure, den behandling, vi har givet det her i Folketinget, er under al kritik. Vi synes ikke, regeringen kan være det bekendt, og vi synes, det er endnu mere pinligt, at hverken den konservative ordfører eller Venstres ordfører har følt anledning til reelt at kaste sig ud i debatten i dag.

Venstres ordfører havde en meget kort bemærkning, og vi har overhovedet ikke hørt, hvad den konservative regeringspartner mener, men det er måske symptomatisk for den måde, regeringen arbejder på.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Både Socialdemokratiet og SF og nu senest fru Pernille Blach Hansen rejser jo et, synes jeg, meget vigtigt principielt spørgsmål omkring det her: Hvad skal egentlig behandles i Folketingets Finansudvalg, og hvad skal behandles her i Folketingssalen og dermed jo også i fagudvalget?

Når jeg synes, det er interessant, er det, fordi vi nu behandler en sag her, hvor vi diskuterer en udgift på 10 mio. kr., men i andre sammenhænge diskuterer vi jo helt andre beløbsstørrelser.

I sommer, bare for at nævne et enkelt eksempel, diskuterede man i Finansudvalget en ansøgning fra den daværende regering om at hæve en bevilling til Red Barnet fra 48 mio. kr. til 170 mio. kr. Der hørte jeg ingen Socialdemokrater, der mente, at det skulle behandles i Folketinget og i Udenrigsudvalget, som jo ellers ville være de steder, hvor man fagligt ville have indsigt i sådan en sag og diskutere den og vende hver en sten osv., osv.

Men det var en sag, der vedrørte mange, mange flere penge, millionvis af kroner, i for-

hold til det, vi diskuterer her i dag, og også i forhold til det aktstykke, som SF har bedt om at få i Folketingssalen omkring det sociale råd, som handler om 4 mio. kr. Det var altså 170 mio. kr. i sommer.

Sådan kan man jo nævne en stribe af aktstykker, som kommer i Finansudvalget, og derfor er det jo en god diskussion at tage. Hvorfor er det så vigtigt at få den her sag behandlet i fuld offentlighed? Og hvorfor kan man lade en ansøgning om 170 mio. kr. gå igennem, eller måske andre ansøgninger? Den diskussion synes jeg bestemt vi skal tage og finde ud af, om der er hold i den kritik, der kommer, eller om det kun er en rent politisk afvejning i forhold til den konkrete sag.

Så vil jeg bare lige sige – hvis jeg må – omkring det med statsministeren i Finansudvalget, at det da kan være en overvejelse. Det kunne også være en overvejelse at tage diskussionen her i salen, hvor alle kan følge med, og hvor der er fuldstændig åbenhed. Det har jeg forstået også er et argument, der er vigtigt at tage ind her.

(Kort bemærkning).

Pernille Blach Hansen (S):

Jeg er da ked af, hvis hr. Kristian Thulesen Dahl føler, det er uklart, hvad Red Barnet er, og føler, det er uklart, hvad Red Barnet beskæftiger sig med, for det er jo det, der er forskellen. Her er tale om et helt nyt institut, som vi ikke kan få at vide hvad er. Vi kan ikke få at vide, hvad det skal lave, vi kan faktisk heller ikke helt få at vide hvorfor, og vi kan slet ikke få at vide hvordan. Det er jo ikke helt det samme, der er kendetegnende ved Red Barnet.

Kl. 11.05

Men jeg vil godt have hr. Kristian Thulesen Dahl som Finansudvalgets formand til lidt mere præcist at forklare, hvordan Finansudvalgets formand vil stille sig til et forslag om, at statsministeren skal i samråd i Finansudvalget for at diskutere, hvordan man bruger Finansudvalget i relation til f.eks. den konkrete sag her og den med det sociale råd, som hr. Ole Sohn har nævnt tidligere.

Så vil jeg endnu en gang påpege det særlige ved den sag, vi behandler i dag: Til forskel fra diverse andre råd og nævn, man har snakket om, og som den nye regering er meget optaget af, er der jo her tale om et institut, der skal forske inden for en sektor, men som ifølge regeringen ikke er et sektorforskningsinstitut. Og hvor-

for er det ikke det? Jo, for hvis man sagde, at det var et sektorforskningsinstitut, så gælder der en lov for, hvordan man ansætter, og for, hvordan instituttet skal arbejde, og hvordan det skal høres. Det vil regeringen ikke have, og det er jo præcis det, der er problemet, det er substansen i forslaget, det er sådan set ikke beløbet, det er substansen, det er indholdet. Debatten i dag har desværre ikke gjort os meget klogere, men jeg går ud fra, at miljøministeren vil løfte sløret lidt senere.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Nej, nu synes jeg altså, at det vakler lidt i forhold til det principielle. Det, man gav til Red Barnet i sommer, var en rammebevilling, en flerårig driftsbevilling til Red Barnet, som vi ikke anede noget konkret om hvad skulle udmøntes til. Det var en bevilling, hvor der var usikkerhed om deres regnskaber, vi rejste en mængde spørgsmål, men der var ikke nogen Socialdemokrater, der stod ved vores side for at forlange, at det nu lige pludselig blev en sag, som Udenrigsudvalget skulle dyrke, inden man kunne træffe beslutning om at bevilge 170 mio. kr. af statskassen i sommer.

Her er der så tale om en udgift på 10 mio. kr., hvor det er meget vigtigt, at man får det i et forum, hvor der kan skrives betænkning, som vi har hørt fru Pia Gjellerup sige. Vi kunne ikke skrive betænkning i sommer, vi kunne lave en påtegning til aktstykket på ganske vanlig vis.

Derfor siger jeg, at det logiske som følge af denne her debat da må være en rent principiel debat, der så handler om alt; om, hvad der skal ligge i Finansudvalget, og hvad der skal ligge andre steder. Den diskussion tager vi da meget gerne med de ministre, der måtte være relevante, herunder statsministeren, men så må fru Pernille Blach Hansen også erkende, at det er en debat, der ikke alene knytter sig til denne her sag, men knytter sig helt principielt til spørgsmålet om, hvor meget man skal sidde i Finansudvalgets forum og bevilge penge til, og hvornår vi skal sikre, at fagudvalgene er inddraget.

Miljøministeren (Hans Christian Schmidt):

Jeg har egentlig lyst til at starte med at sige, at på miljøets vegne håber jeg sådan set, at den måde, vi får diskuteret miljøpolitik på i dag, særlig fra oppositionens side, må være en enkelt svipser.

Jeg kan sådan set godt forstå, at man er fyldt af frustration. Man kan ikke forlige sig med den tanke, at man ikke længere er omdrejningspunktet, at alt, hvad der handler om miljø i dette land, udgår fra det socialdemokratiske gruppeværelse eller det radikale, en gang imellem bistået af SF og Enhedslisten. Man kan ikke forlige sig med tanken, frustrationerne er totale, og jeg har oplevet, at om det så har været i samråd, om det har været under en forespørgselsdebat, om det har været til et beslutningsforslag, eller når jeg har tilbudt at komme i samråd, så hører jeg frustration efter frustration.

Jeg synes ærlig talt på miljøets vegne, det er dybt ulykkeligt, at vi får så stort et mindretal i Folketinget, som ikke kan forlige sig med tanken om, at vælgerne har sammensat et Folketing, sådan at man ikke konstant er omdrejningspunktet for, hvad der måtte skulle indføres af miljøpolitik. Det synes jeg er trist, det er trist for miljøet.

Så må jeg sige: At man skal høre, at vi nu diskuterer, at der ikke er svaret! Man kunne jo fristes til at spørge, om der er nogen, der vil prøve, om de kan finde et aktstykke til 10 mio. kr., som får først en forespørgselsdebat, så et beslutningsforslag, så et samråd og så igen et tilbud om samråd. Og så siger man bagefter: Vi har ikke rigtig orienteret os, vi har ikke fået de rigtige orienteringer.

Næ, problemet er, at oppositionen ikke har fået de rigtige svar, og jeg er ked af det, jeg ved godt, hvad de skal være, men jeg kan da ikke levere dem, for jeg er uenig. Men man har allerede facitlisten, når man siger: Hvorfor er der ingen, der skriver det, *vi* gerne vil have at der skal stå? Hvorfor er der ingen, der kommer med de facit, der passer ind? Og i sin frustration siger man: Nå, jamen hvis ikke det sendes ud i høring, så begynder vi at sende breve rundt til nogle, som vi har lyst til at spørge om noget. Og når man så kommer op i Folketingssalen og diskuterer det, så siger man: Disse skal nu i fremtiden benævnes høringssvar. Det er jo tankevækkende. Men det er den måde, hvorpå man forsøger at give et helt andet billede af det her end det, der er tale om. Jeg har igen og igen og igen sagt, at jeg gerne kommer.

Kl. 11.10

Til spørgsmålene. Når jeg bliver spurgt om, hvordan det kan være, at ministeren ikke har sørget for, at det her institut præcis ved, hvad det har at arbejde med, præcis kender sit kommissorium, til fuldkommenhed og enkelthed

ved, hvad de har med at gøre, så skyldes det jo, at de, der stiller mig spørgsmålet, overhovedet ikke kan forlige sig med den tanke, at det skulle være noget, de ikke har kontrol over. Jeg kan godt forstå frustrationen, men sådan bliver det. Det får det institut lov til selv at finde ud af. Man kan sagtens være uenig, men så vedstå dog, at det er det, der er uenigheden i det.

Når så den arbejdsplan ligger, vil arbejdsplanen blive sendt i det, der kaldes peer review, og sådan er det.

Det kan man jo være imod eller være for, men det er da en underlig facon at sige, at det er, fordi ministeren burde have taget sig mere af at vide, hvad de kan finde på. Man kunne jo spørge oppositionen, hvad det er, man frygter. Det bliver et institut med syv mand. Når jeg tænker på, hvad vi har af folk ansat til at lave den her slags ting, og så frygter man, at der kommer et institut med syv mand, og hvad kan der ikke ske med det institut.

Ja, jeg glæder mig også til at se det. Indtil nu tager det jo tid, men jeg glæder mig til at se det.

Jeg vil bare sige, at der jo er eksempler nok på, at det ikke er blevet økonomisk vurderet, hvad de forskellige miljøltiltag vil betyde for miljøet. Kan man det? Kan man simpelt hen sige, at det er ligegyldigt; vi beslutter noget på miljøområdet, men hvad det koster, og hvilken betydning det har for miljøet, og om vi får mest miljø for pengene, vil vi ikke koncentrere os om? Ja, det kan man godt, hvis man har den holdning, men så må man da også forstå, at det godt kan være, at der er kommet en ny holdning.

Derfor vil jeg kun kort sige noget om de forskellige indlæg, der har været her. Jeg er nødt til at citere et af indlæggene, og det er hr. Kristian Thulesen Dahls. Det er det mest præcise, der er sagt under den her forhandling i dag: Det her drejer sig om politik. Så enkelt er det. Skal man have sådan et institut, eller skal man ikke? Så pakker man det ind i: Jamen er der ikke noget med, at det skulle have været i høring? I høring? Jamen det er jo, fordi man tænker traditionelt. Man spørger, hvorfor ministeren ikke sender i høring – hvad mener de forskellige råd om noget, som ingen kan stille spørgsmål til? Det ville da være en hel urimelighed.

Men den nye tanke, at her har vi for første gang et institut, som selv beskriver sin arbejdsplan, som får armslængdeprincippet, væk fra ministeren, hvor ministeren ingen instruktionsbeføjelser har, den tanke kan man ikke forlige sig med.

Men så må jeg sige, selv om det kan være hårdt for nogle, at så tror jeg, det er en god idé at gå i gang med at træne sig til den vane. For jeg vil bare sige, at sådan bliver det. Sådan bliver det også på miljøområdet, at jeg vil tillade mig den frihed, så længe et flertal giver mig mulighed for det, at jeg som noget nyt vil begynde at vurdere: Hvor får jeg mest miljø for pengene? Jeg erkender, at det kan være en skrækkelig tankegang for nogle. Men indtil et flertal pålægger mig, at det må jeg ikke, vil det være det.

Jeg har glædet mig over, når jeg har været ude at besøge de forskellige institutter, der ligger under Miljøministeriet, at allerede dér er man rigtig i gang, og man vil gerne have lov til at komme endnu mere i gang med det. Og jeg kan hilse og sige, at det vil den nye miljøminister bakke kraftigt op om at de får lov til.

Men jeg er lidt ærgerlig over, at vi her får en stor debat, fordi nogle åbenbart er helt bange for, at nogen skulle kunne finde på at finde ud af: Hvilket miljø, hvor meget miljø, hvad skal vi prioritere at få af miljø for de penge, vi giver ud?

Jeg skal kun sige, at jeg såmænd kender mange, der troede, det var en helt almindelig procedure, at det var hele forudsætningen, når man gav sine penge ud, at man så havde undersøgt, hvor man fik mest miljø for pengene. Men det kan jeg jo bekræfte ikke er tilfældet.

Her på falderebet vil jeg tage ét stort eksempel af dem: Hele Wilhjelmudvalget, kompetente folk, godt materiale, virkelig gode ideer, og så en af de vigtige ting, sammen med det, der var for miljøet, lige en økonomisk beregning af, hvad de forskellige tiltag koster: intet. Det må vi se på engang.

Kl. 11.15

Det vil jeg bare sige, det synes jeg er frustrerende for folk, at man ikke kan få lov til at se, hvad ting koster. Og derfor vil jeg kun sige: Jeg glæder mig altså, til det her institut kommer i gang. Jeg synes, det bliver spændende. Lad os nu glædes over samtidig at se: Hvad er det så for resultater, de kommer med. Hvad kan vi bruge dem til? De mennesker får en frihed til at kunne se tingene på en helt anden måde, hvis de har lyst til det, vinkle dem på en anden måde, hvis de har lyst til det, bringe internationale og nationale forskningsresultater frem, sammensætte dem, som de har lyst til, og fortælle befolkningen og politikkerne det.

Tænk på, at der kun bliver syv mennesker i det institut. Jeg synes, man skal give dem en chance, især for miljøets skyld.

Formanden:

Der er tre medlemmer, der har bedt om korte bemærkninger, først hr. Ole M. Nielsen.

(Kort bemærkning).

Ole M. Nielsen (KRF):

Først lige en bemærkning til noget af det sidste, miljøministeren sagde, nemlig at regeringen ønsker mest muligt miljø for pengene.

Jeg ved ikke, hvor mange gange vi har hørt regeringspartierne sige, at den bedste miljøinvestering, man kan lave, kan man lave i Østeuropa. Men er det så det, man vil? Nej, den skærer man væk. Det er konsekvens, så det forslår noget.

Vi er medforslagsstillere til beslutningsforslag nr. B 43. Vi er ikke spor frustrerede, som ministeren mente vore medforslagsstillere er, men vi vil ikke bidrage til at trække sagen tilbage til udvalget, for vi har konstateret, at vi kommer ikke en pind længere. Det er ikke værd at bruge mere tid på.

Regeringen har demonstreret, at den ønsker dette her gennemtrumfet. Vi synes, den har valgt en forkert metode. Vi synes, den kunne have gjort det på en måde, som var langt mindre provokerende. Vi kunne have fået sagen ordentligt belyst fra starten, hvis der f.eks. var blevet fremsat et lovforslag, men vi har konstateret, at regeringen har en prestigesag, der skal køres igennem, og det kan den gøre. Vi bryder os ikke om stilen, men vi må bare acceptere den, og derfor bidrager vi ikke til, at forslaget skal tilbage til udvalget.

(Kort bemærkning).

Pernille Blach Hansen (S):

Som miljøministeren er jeg dybt bekymret på miljøets vegne, men det skyldes miljøministerens fremtoning her i salen.

Vi kan jo starte med at konstatere, at miljøministeren ikke har fået armene helt ned oven på valgets resultat. Det skal være ham vel undt, men jeg ville bare ønske, at han kunne koncentrere sig om substansen i forslaget frem for at bruge tiden heroppe på at hovere lidt over mindretallet.

Hvad får vi af svar? Hvorfor skal der ikke være et kommissorium? Det ved ministeren ikke, fordi han ikke er helt klar over, hvad instituttet skal lave. Hvorfor haster det? Det ved ministeren ikke. Hvorfor skal det ikke være uafhængigt? Det ved ministeren ikke, men det er mini-

sterens holdning, at sådan bliver det. Men hvorfor? Ja, det ved han ikke.

Det er sandelig en interessant og frugtbar debat. Vi kan ikke stille spørgsmål, vi kan ikke lave en høring, for ministeren ved ikke, hvad instituttet er, på trods af at det er hans forslag. Og når der så endelig er nogle, der bliver spurgt, nogle som mener, de godt kan se, hvad det er, og kan give nogle konkrete og gode råd til ministeren, så ønsker ministeren ikke at benytte sig af dem, for det er jo ikke ham, der har spurgt.

Jeg synes altså, det her er ved at minde noget om en parodi, og derfor vil jeg godt stille spørgsmålene igen, for så kan det være, jeg får svar anden gang: Hvorfor haster det? Hvorfor kan man ikke give sagen en ordentlig behandling og så måske vente en måned? Det var et konkret spørgsmål til miljøministeren.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Ministeren spørger: Hvad er det, vi frygter? Det er to ting:

Den ene er, at vi frygter, at med det flertal, der er i Folketinget, vil det fremover ikke være muligt at sikre en ordentlig behandling af sagerne. Det synes jeg sådan set er en ret alvorlig bekymring. Vi er også bange for, at man kommer til at stå tilbage uden en uafhængig miljøvurdering her i Danmark, fordi regeringen har tænkt sig at nedlægge bl.a. Naturrådet og ikke har kunnet forklare, hvad dette institut, man nu vil oprette, går ud på.

Det andet, vi frygter, er, at der bag dette her ligger en dagsorden fra regeringens side, som går ud på, at den uafhængige miljøvurdering, vi hidtil har haft her i landet, skal vi ikke længere have, fordi regeringen fremover vil have det sådan, at den kun får det at høre, den gerne vil høre på miljøområdet. Det er vores bekymringer, hr. minister, og dem synes jeg egentlig ministeren skulle forholde sig konkret til.

Formanden:

Så er det hr. Jørn Jespersen som ordfører i anden omgang.

Jørn Jespersen (SF):

Miljøministeren mener, at hele diskussionen skyldes en frustration hos mindretallet, fordi vi ikke længere er omdrejningspunkt. Det gør det sådan set ikke, og vi er ikke engang særlig frustrerede over, at det nu er den nye miljøminister, der er omdrejningspunkt. Men det, der er lidt ir-

riterende, er, at der i virkeligheden ikke længere er så meget, der overhovedet drejer rundt.

Kl.11.20

Med hensyn til spørgsmålet om besvarelser af spørgsmål, og hvorfor vi har haft både fore-spørgselsdebat og samråd osv., er det jo, fordi der ikke i nogen af situationerne er blevet svaret på spørgsmål, og jeg skal bare nævne et enkelt af dem. Vi har spurgt i Miljø- og Planlægningsudvalget: Er regeringen enig med OECD i, at økonomiske instrumenter ... kan være en omkostningseffektiv reguleringsmekanisme ...?« Et uhyre relevant spørgsmål, når man skal vurdere, hvordan vi fremover kan bruge miljøøkonomi som et beslutningsværktøj i miljøpolitikken. Til det svarer miljøministeren: »Det ses ikke, at dette spørgsmål har nogen sammenhæng med forslaget til folketingsbeslutning ...«. Det er uhyre relevant, men det ses ikke at have nogen sammenhæng.

Næste spørgsmål vedrører vandmiljøplanerne, som Venstres ordfører selv har bragt ind i debatten; her er svaret: »Der henvises til svaret på spørgsmål 4.« Næste spørgsmål vedrører arealanvendelsen i Danmark og den mest økonomiske måde at bruge det på; svaret er: »Der henvises til svaret på spørgsmål 4.« Næste spørgsmål handler om naturgenopretning og skovrejsninger, altså uhyre relevant for miljøøkonomi; svaret er: »Der henvises til svaret på spørgsmål 4. ...« Næste spørgsmål vedrører biologisk mangfoldighed, altså uhyre relevant for miljøøkonomi og prioritering; svaret er: »Der henvises til svaret på spørgsmål 4.«

Sådan fortsætter det, og så tillader miljøministeren sig at sige, at der er svaret på alt. Det er altså en tilsnigelse til sandheden af ganske store dimensioner.

Der er også i dag stillet en lang række relevante spørgsmål om miljøøkonomi. Først spurgte vi Venstres miljøordfører, og der kom ingen svar. Så havde vi håbet, at miljøministeren ville begynde at svare bare en lille smule på dem, men der kom kun gold polemik.

Jeg prøver én gang til: Hvorfor er der ikke et kommissorium, så skatteyderne kan få at vide, hvad de 10 mio. kr. skal bruges til? Er der tale om, at man nu lægger op til en økonomisk vurdering af miljøpolitikken med henblik på at drosle den ned? Eller vil man også arbejde med en miljøvurdering af den økonomiske politik, af trafikpolitikken, af landbrugspolitikken? Det må der da kunne svares på, når miljøministeren vil bruge 10 mio. kr.

Vi har også spurgt: Hvordan kan det være, man nu holder op med at miljøvurdere finansloven, altså en miljøvurdering af den samlede økonomiske politik og dens påvirkning af miljø- og naturtilstanden? Intet svar. Kan vi ikke få svaret nu?

Vi har spurgt, hvordan det kan være, at de enkelte ressortministre ikke længere har ansvaret for at opfylde miljømålene inden for deres område. Der er en tankegang om sektorintegration, altså at miljøet skal tænkes ind i alle politikker, også trafik og landbrug og energi, som breder sig i hele verden, men den ødelægger den danske regering nu for Danmarks vedkommende. Hvordan kan det være?

Vi har spurgt, hvordan cost-benefit-analyser skal bruges. Har regeringen det kolde, økonomiske syn på miljøpolitikken, at alt kan gøres op i kroner og øre, og hvis ikke man kan påvise en nytteeffekt i kroner og øre, der er større end den øjeblikkelige omkostning, skal miljøindsatsen skrottes? Kan vi ikke få at vide, om det er den tankegang, der ligger bag?

Vi har spurgt: Hvordan beregner man fremtidige nyttevirksomheder? Hvordan indtænker man det langsigtede perspektiv? Ellers sker der jo det ved cost-benefit-betragtninger, at alt, hvad der har nytteværdi for kommende generationer, ikke kommer til at vægte. Det er kun det kortsigtede inden for få års perspektiv, der tæller. Er det tankegangen? Vi har spurgt, vi har ikke fået svar, og vi efterlyser det én gang til.

Vi har spurgt, hvordan forsigtighedsprincippet skal inddrages i miljøøkonomien efter regeringens mening. Der har ikke været så meget som antydning af et svar angående forsigtighedsprincippet.

Vi har spurgt: Hvordan kan det være, når man nu hele tiden snakker om mest muligt miljø for pengene, at man så skærer det, der uden for enhver tvivl er det mest effektive, nemlig miljøbistand til Østeuropa, ned til sokkeholderne? Ikke noget svar.

Alt dette viser hykleriet i regeringens position: Den er ikke reelt interesseret i at bruge den viden, der faktisk foreligger, til at få mest muligt miljø for pengene. Den er kun interesseret i pseudovidenskabelige argumenter for at skære ned på miljøpolitikken.

Vi har spurgt: Hvordan kan det være, at man ikke har ladet sine forslag til finansloven underkaste en miljøøkonomisk vurdering, så man kan se, at man i virkeligheden får et samfundsmæssigt tab ved at skære ned? Ikke noget svar.

Kl. 11.25

En sidste appel til miljøministeren: Nu bruger man sit flertal på arrogant vis til at tromle sin politik igennem. Dette er den sidste debat i Folketingssalen om dette beslutningsforslag, så vil miljøministeren ikke være så venlig at droppe arrogancen og som ansvarlig minister bare forsøge at svare på nogle af de spørgsmål, der er stillet?

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslaget til folketingsbeslutning forkastedes, idet 49 (S, SF, RV, EL og KRF) stemte for, 65 (V, DF og KF) imod.

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Forespørgsel nr. F 3:

Forespørgsel til udenrigsministeren:

»Hvad vil regeringen gøre for at sikre en afbalanceret mellemøstpolitik?«

Af Jann Sjursen (KRF), Bodil Kornbek (KRF), Ole M. Nielsen (KRF) og Tove Videbæk (KRF). (Forespørgslen anmeldt 6/12 01. Fremme af forespørgslen vedtaget 12/12 01).

Sammen med denne sag foretoges:

3) Forespørgsel nr. F 9:

Forespørgsel til udenrigsministeren:

»Hvad kan ministeren oplyse om den skærpede konflikt i Mellemøsten, herunder hvordan den danske regering vil arbejde for, at den israelske besættelse af palæstinensisk land bringes til ophør?«

Af Søren Søndergaard (EL) og Keld Albrechtsen (EL). (Forespørgslen anmeldt 11/12 2001. Fremme af forespørgslen vedtaget 14/12 01).

Formanden:

Der er fremsat ønske om en taletid på 10 minutter for ordførerne i første omgang og 5 minutter i anden omgang, og det er efterkommet.

Ordføreren vedrørende forespørgsel nr. F 3, hr. Jann Sjursen.

Begrundelse

Jann Sjursen (KRF):

Der er tre grunde til, at Kristeligt Folkeparti har rejst en forespørgsel til regeringen om mellemøstpolitikken.

For det første er der jo sket meget i Mellemøsten og i særdeleshed i forholdet mellem Israel og palæstinenserne, siden Folketinget sidst havde en debat om situationen i Mellemøsten i november 2000. Forholdet mellem Israel og palæstinenserne har desværre ikke ændret sig til det bedre siden da, tværtimod. Fredsprocessen er kørt helt af sporet, og i den situation er det vores pligt at vurdere og beslutte, hvordan vi bedst og sammen med andre lande og organisationer i det internationale samfund kan bidrage til, at parterne i konflikten presses til forhandlingsbordet.

For det andet står Danmark over for en stor udfordring, idet vi det næste halvår overtager formandskabet for EU. Det giver et stort ansvar og en unik mulighed for netop at spille en mere konstruktiv rolle over for parterne i Mellemøsten, og forespørgslen i dag skal altså også ses på denne baggrund.

Endelig er det for det tredje Kristeligt Folkepartis opfattelse, at der er brug for en mere afbalanceret mellemøstpolitik end den, som kom til udtryk under den tidligere regering. Den tidligere regering magtede efter Kristeligt Folkepartis opfattelse ikke at lægge pres på såvel israelere som palæstinensere i forsøget på at få dem til at genoptage fredsforhandlingerne. Lidt firkanteret sagt: Israel blev udråbt som en skurk og palæstinenserne undskyldt.

Jeg er udmærket klar over, at den tidligere udenrigsminister, hr. Mogens Lykketoft, vil benægte, at det forholder sig sådan. Men jeg tror, hr. Lykketoft i det mindste er nødt til at medgive, at sådan blev signalerne opfattet i Israel og i øvrigt også af nogle politiske partier i Danmark.

Et af de vigtigste formål for dagens debat er altså at få fastslået en mere afbalanceret mellemøstpolitik, så Danmark også i god tid, før vi overtager EU-formandskabet, bringer sig i en position, hvor vi kan udnytte lige præcis den situation. Efter regeringsskiftet har den nye udenrigsminister allerede markeret, at både regeringen og han selv ønsker en afbalanceret mellemøstpolitik, og så meget desto mere ser vi fra Kristeligt Folkepartis side frem til at modtage regeringens besvarelse af forespørgslen i dag.